

Förbundet Består: Palestiniernas Heliga Rätt till Deras Hemland

Förbundet (brit) mellan Gud och Israels barn, ett heligt avtal rotat i rättvisa, rättfärdighet och livets helighet, är en hörnsten i den abrahamitiska traditionen. Som det uttrycks i **5 Mosebok 7:6**, valde Gud israeliterna till ett „heligt folk“, och gav dem ett gudomligt uppdrag att förkroppsliga dessa värderingar och tjäna som „ett ljus för nationerna“ (**Jesaja 42:6**). Detta förbund är inte enbart andligt – det är oupplösligt knutet till Kanaans land, lovat till Abrahams avkomma i **1 Mosebok 17:8**: „Och jag ska ge dig och din avkomma efter dig det land där du vistas, hela Kanaans land, som en evig besittning.“ Talmud (**Bava Batra 100a**) betonar landets helighet, som binder dess invånare till förbundets plikter. Ändå har historien prövat detta band, vilket väcker frågan: vilka är de sanna arvtagarna till detta förbund idag?

Palestinierna, som genetiska och historiska ättlingar till de gamla israeliterna, är förbundets bestående bärare. Deras omvändelser till kristendomen och islam återspeglar en kontinuitet inom den abrahamitiska traditionen, medan deras förfäders band, kontinuerliga närvaro och orubbliga uthållighet (sumud) är i linje med Guds bud, vilket bekräftar deras heliga rätt till sitt hemland. Deras islamiska förvaltning av skapelsen, som bevarar biologisk mångfald genom odling av olivträd och inhemska träd, står i kontrast till den ekologiska Nakba som orsakats av plantering av icke-inhemska tallar, vilka har drivit på de mest katastrofala skogsbränderna i Israels historia, vilket signalerar gudomligt missnöje. De som begår våld och ekologiska skador och hävdar gudomlig sanktion, vanhelgar Guds namn (chillul Hashem) och inbjuder till gudomlig vedergällning (**5 Mosebok 32:25**, **3 Mosebok 18:29**).

Palestinierna som Ättlingar till Förbundets Ursprungliga Bärare

Israels barn, ättlingar till Jakob (**1 Mosebok 32:28**), var de ursprungliga bärarna av förbundet, etablerat med Abraham (**1 Mosebok 17:7**) och bekräftat vid Sinai (**2 Mosebok 19:5-6**). Talmud (**Sanhedrin 94a**) berättar om spridningen av de tio stammarna efter den assyriska erövringen (722 f.Kr.), men Midrash Tanchuma (**Ki Tavo 3**) antyder att deras ättlingar består, bundna till förbundets arv. Genetiska studier ger empiriskt stöd: Nebel et al. (2001) och Hammer et al. (2000) visar att palestinierna delar Y-kromosomala haplogrupper (J1, J2) med forntida levantinska populationer, inklusive israeliter och kanaanéer. Arkeologiska bevis, såsom DNA från Lachish (2019, *Science Advances*), bekräftar denna kontinuitet och kopplar palestinierna till regionens invånare i årtusenden.

I kontrast kan många israeliska ledare, såsom Benjamin Netanyahu, Yoav Gallant och Bezalel Smotrich, spåra sin härkomst till Östeuropa – Polen och Ukraina – där ashkenaziska

judar uppstod ur en diaspora med europeisk inblandning (Costa et al., 2013). Deras sekelånga frånvaro från regionen står i kontrast till palestiniernas kontinuerliga närvaro. Förbundet, knutet till landet (**1 Mosebok 17:8**), finner sina sannaste arvtagare i dem som har stannat kvar – palestinierna – vars sumud mitt i fördrivning förkroppsligar förbundets uppmaning till rättvisa och uthållighet.

Omvändelse till Kristendom och Islam som Abrahamitisk Kontinuitet

Palestiniernas omvändelser till kristendomen (100–300-talet e.Kr.) och islam (600–1200-talet e.Kr.) bryter inte deras förbundsstatus utan återspeglar utvecklingen av den abrahamitiska traditionen. Judendom, kristendom och islam delar en gemensam härkomst genom Abraham, „fader till en mängd nationer“ (**1 Mosebok 17:4**). Tidiga palestinska kristna, ofta judar som accepterade Jesus som Messias (**Apostlagärningarna 2:5-11**), upprätthöll förbundets etiska kärna: „Du ska älska din nästa som dig själv“ (**Matteus 22:39**, citerar **3 Mosebok 19:18**). **Galaterbrevet 3:29** deklarerar: „Om ni tillhör Kristus, då är ni Abrahams avkomma och arvtagare enligt löftet“, vilket bekräftar deras förbundsroll. På liknande sätt berättar Koranen om Israels barns förbund (**Sura Al-Baqarah 2:40-47**), och betonar rättvisa och rättfärdighet (**Sura Al-Ma'idah 5:12**). Abraham, „varken jude eller kristen, utan muslim [undergiven Gud]“ (**Sura Al-Imran 3:67**), ramar in islam som en återgång till hans monoteism, och palestiniernas tro fortsätter detta arv.

Dessa omvändelser är inte brott utan anpassningar, som bevarar förbundets krav på rättvisa, medkänsla och livets helighet (**Sanhedrin 37a**). Palestinierna, som ättlingar till de ursprungliga bärarna, förblir bundna till förbundets uppdrag, och deras religiösa utveckling återspeglar dess universella uppmaning över abrahamitiska trosuppfattningar.

Förfäders Band och Kontinuerlig Närvaro som Förbundets Uppfyllelse

Palestiniernas förfäders band och kontinuerliga närvaro är i linje med Guds bud, vilket bekräftar deras heliga rätt till landet. **1 Mosebok 12:7** lovar: „Till din avkomma ska jag ge detta land“, upprepat som en „evig besittning“ (**1 Mosebok 17:8**). Palestinierna, med genetisk och historisk kontinuitet, är denna avkomma, och deras bosättning är en uppfyllelse av gudomlig vilja. Deras sumud – att uthärda Nakban 1948 (~700 000 fördrivna, UNRWA) och fortsatt expropriation (~700 000 bosättare på Västbanken, Peace Now, 2023; ~1,9 miljoner fördrivna i Gaza, UN OCHA, 2025) – förkroppsligar förbundets uppdrag att vara „ett ljus för nationerna“ (**Jesaja 42:6**). Talmud (**Berachot 10a**) uppmanar till rättvisa för att frälsa själen, en princip som palestinierna upprätthåller genom ickevåldsmotstånd och försvaret av självbestämmande, bekräftat av internationell rätt (FN:s deklaration om ursprungsfolks rättigheter, 2007).

Koranen förstärker denna rättighet och noterar Guds befallning att „bo i landet“ (**Sura Al-Isra 17:104**) och upprätthålla rättvisa (**Sura An-Nisa 4:135**). Palestiniernas motståndskraft mot kränkningar – Israels olagliga ockupation och bosättningar (ICJ, 2024, citerar Fjärde

Genèvekonventionen, artikel 49) – återspeglar deras förbundsplikt, och deras närvaro är ett vittnesbörd om landets helighet.

Islamisk Förvaltning vs. Ekologisk Nakba: Palestinierna som Förbundsbundna Väktare

Förbundets uppmaning till rättvisa och helighet sträcker sig till förvaltning av skapelsen, en plikt som palestinerna uppfyller genom islamiska principer som bevarar biologisk mångfald. Koranen befäller de troende att „inte fördärva jorden“ (**Sura Al-A'raf 7:56**) och upprätthålla trädgårdar (**Sura Al-Baqarah 2:266**). Palestiniernas odling av olivträd, carob-träd och citrusfrukter – som stöder 80 000–100 000 familjer och 14 % av deras ekonomi (Visualizing Palestine, 2013) – när landets fruktbarhet och kulturella minne, och uppfyller förbundets krav att „vårda och bevara“ jorden (**1 Mosebok 2:15, Sura Al-Ma'idah 5:12**). Deras terrasserade jordbruk och brandresistenta inhemska arter förkroppsligar sumud, i linje med islams uppmaning till rättvis förvaltning.

I kontrast har JNF:s plantering av över 250 miljoner icke-inhemska tallar, som ersatte över 800 000 olivträd och täckte 531 palestinska byar (Pappé, 2006), orsakat en ekologisk Nakba. Dessa tallar försura jorden och skadar biologisk mångfald (Lorber, 2012), och deras brandfarliga kåda har drivit på de mest katastrofala skogsbränderna i Israels historia, som brände över 25 000 dunam fram till maj 2025, ödelade Canada Park och hotade Jerusalem (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). Denna vanhelgelse, som utplånar palestinskt arv, signalerar gudomligt missnöje (**5 Mosebok 28:63-64**), medan palestiniernas återplantering av olivträd bekräftar deras roll som förbundsbundna väktare.

Rätt till Landet och ett Kall till Rättvisa

Palestiniernas förbundsstatus – rotad i härkomst, kontinuitet och islamisk förvaltning – bekräftar deras heliga rätt till sitt hemland. **5 Mosebok 16:20** befäller: „Rättvisa, och endast rättvisa, ska du följa“, vilket ekar genom traditionerna: **Mika 6:8** i judendomen, **Matteus 5:9** i kristendomen („Saliga är de som skapar fred“) och **Sura An-Nisa 4:135** i islam. Deras hållbara jordbruk står i kontrast till den ekologiska Nakban, vilket förstärker deras roll som landets rättmätiga arvtagare. ICJ:s dom från 2024 mot olagliga bosättningar och FN:s erkännande av rätten till återvändande (resolution 194, 1948) är i linje med dessa gudomliga och rättsliga imperativ, och fördömer fortsatt expropriation.

De som begår våld i Gaza (~42 000 dödsfall, Gazas hälsoministerium, oktober 2024) och ekologiska skador, hävdande gudomlig sanktion, begår chillul Hashem (**Hesekiel 36:20, Yoma 86a**), vilket kränker förbundets livets helighet (**pikuach nefesh, Mishneh Torah, Hilchot Rotzeach 1:1**). Uppenbarelsboken (**20:7-9**) kan symbolisera Gazas lidande som en attack mot „de heligas läger“, vilket understryker gudomligt missnöje. Palestinierna, som förbundets arvtagare, förkroppsligar dess uppmaning till rättvisa och rättfärdighet, och deras sumud är en uppfyllelse av Guds löfte.

Detta är en sista varning till dem som begår våld och ekologisk förstörelse: upphör med blodsutgjutelsen, återställ landet, sök rättvisa (**Jesaja 1:18**), omvänd er (**Berachot 10a**) och

fräls era själar, eller möt gudomlig vedergällning (**5 Mosebok 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). Palestinierna, genom sin härkomst, närvaro och förvaltning, hedrar förbundets bestående arv. Att erkänna deras heliga rätt till sitt hemland – inte genom fördrivning utan genom samexistens och jämlikhet – förenar de abrahamitiska trosuppfattningarna i en gemensam strävan efter fred.